

raadt JORPES deze af 1). Wij zagen eenmaal een geringe bloeding uit de wond van een voor- en achterwandplastiek na een prophylactische toediening van 200 mg heparine in PITTKINS-menstruum op de tweede dag na de operatie. Deze bloeding kwam spontaan na enkele uren tot staan. Daar wij uit bepalingen van de stollingstijd de indruk kregen, dat het effect van de intramusculaire toediening gering is, hebben wij deze niet toegepast.

In het door HEKMAN beschreven geval ontstond een longembolie na een thrombophlebitis. In de Amerikaanse literatuur wordt dit onwaarschijnlijk geacht, tenzij er sprake is van een septische embolie door purulente verweking van de thrombus. Is dit het geval, dan behoeft er geen verhoogde neiging tot bloedstolling te zijn en kan behandeling met anticoagulantia spoedig bloeding veroorzaken. Een patiënte met septische longembolie werd door ons behandeld met heparine-dicumacyl en penicilline. Zij kreeg vermoedelijk longbloedingen, die werden toegeschreven aan de gelijktijdige werking der anticoagulantia (stollings-tijd 58 min, prothrombinetijd $3\frac{1}{2} \times$ normaal). De bloedingen kwamen tot staan na het geven van 120 mg vitamine K per os en het staken der anticoagulantia. Bij vermoeden van septische embolie zij men voorzichtig met de dosering van anticoagulantia en combineer men de toediening met penicilline.

De gunstige ervaringen in de Zwitserse literatuur over tromexan en pelentan doen verwachten, dat het nieuwe middel van de A. CH. F., het dicumacyl, dat chemisch verwand is aan de vorige, eveneens betere resultaten geeft. Onze ervaringen hiermede zijn nog te gering.

SHUTE 2) vermeldt opmerkelijk gunstige resultaten van vitamine E bij 22 gevallen van thrombose. Wij zagen één geval van thrombophlebitis genezen na toediening van hoge doses vitamine E. In gevallen van gevorderde thrombose zagen wij een duidelijk en snel resultaat.

Rotterdam, 12 Mei 1949

D. VAN VEEN

TIJDIGE HERKENNING VAN KWAADAARDIGE GROEI

Zowel professor EERLAND, als professor SUERMONDT stellen voor de leek over de beginsymptomen in te lichten en roepen hiervoor de hulp van de geneeskundige medewerkers van de lekenpers in.

Over de populair wetenschappelijke voorlichting van de leek kan veel pro en contra worden gezegd. Persoonlijk ben ik er tegen, maar in navolging van het buitenland zijn anderen van mening, dat de voorlichting van het krantenlezend publiek haar nut heeft.

Het blijkt nu dat twee bekende hoogleraren zich aan de zijde der voorstanders plaatsen. Dit is van belang, want nog kort geleden werd een medicus in Groningen, die populair wetenschappelijke artikeltjes schreef in een plaatselijk blad en die met zijn naam ondertekende, voor de afdelingsraad ter verantwoording geroepen.

Mijn vraag is nu, of het niet juister is, dat genoemde hoogleraren, wanneer zij nut zien in de bestrijding van carcinoom door populaire krantenberichten, de redactie van deze berichten zelf op zich nemen. Mij lijkt een artikel van hun hand in ieder geval nuttiger, dan van een willekeurige medicus, die voor een krant schrijft.

Het is niet uitgesloten dat een enkele patiënt met een beginnend carcinoom op deze wijze ontdekt wordt, maar hoeveel gevallen van carcinophobie zullen wij te verwerken krijgen?

Groningen, 11 Mei 1949

L. MEYLER

1) Persoonlijke mededelingen.

2) E. V. SHUTE, A. B. VOGELSANG, F. R. SKELTON and W. E. SHUTE, The influence of vitamin E on vascular disease. *Surg. Gynec. & Obst.* 86, 1, 1948.